

לקראת שבת

עם הלוח ביד

"פרשת החודש" – שבת מברכים

בנוסף לקריאה השבועית הרגילה נקרא לימפטירי בשבת זו את "פרשת החודש". פרשה זו נקראת מדי שנה בשבת בה מברכים את חודש ניסן וזאת בכדי לזרז את העם לקדשו. זירוז מיוחד ניתן לחודש ניסן, וזאת משום שהוא ראש החודשים לחודשי השנה. ראש חודש ניסן יחול, אי"ה, בשבוע זה ביום חמישי.

מגבית "מעות חיטין"

בעודנו תחת רושם ושמחת אוירת ימי הפורים וכבר אנו מתחילים להתכונן לקראת חג הפסח, הבא עלינו לטובה. חכמים תיקנו כי שלושים יום קודם החג יתחילו הדרשנים לדרוש בהלכות החג כדי שיהיו בקיאים בכל פרטי הדינים ובמיוחד בדברים הנוגעים למעשה. כמובן שלא צריך לחכות לדרשת הרב ורצוי וכדאי לעיין בספרים העוסקים בהכנות לפסח ודיני ומנהגי החג עצמו.

אחת ההכנות הראשוניות שעוסקים בה זמן רב לפני חג הפסח היא עריכת **מגבית "מעות חיטין"** או **"קמחא דפסחא"** (קמח למצות פסח). הכסף שנאסף אינו מיועד רק למצות אלא לכל מצרכי החג לאותן משפחות שאין ידן משגת לרכוש את כל מצרכי החג.

לקראת החג עלינו לדאוג שכל בית יהודי, ללא יוצא מן הכלל, יסעד וישמח ליד שולחן הסדר מתוך הרחבה ושלא יחסר לאיש דבר, כפי שאנו אומרים בתחילת ההגדה של פסח: "כל דכפין ייתי ויכול..." – כל מי שרעב יבוא ויאכל.

לתרומות התקשרו: (905) 709-7770

או דרך האתר: www.chabadisraeli.com

בואו ללמוד איתנו...

שיעור עם הרב לנדא

בימי שלישי בשעה 8:00 בערב בחב"ד גייט

השיעורים הם לנשים וגברים
הכניסה חופשית

הדלקת נרות: 6:01PM

צאת השבת: 7:03PM

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית – הרב ישראל לנדא / Tel: (905)709-7770 / Fax: (905)709-7917

גיור הוא מושג דתי-הלכתי (מאת הרב מ: ברוד)

נוצרה מציאות אבסורדית – בני-אדם שאינם שומרים תורה ומצוות ואינם בקיאים בענייני הלכה מביעים דעות נחרצות בעניין הגיור. למה לא יתבעו מהרבנים להקל גם בהלכות שבת ותפילין?

כבר עשרות שנים נטוש אצלנו ויכוח מר בעניין הגיור, אך ביסוד הדברים אין כאן ויכוח אמיתי וענייני. יש השואפים להחליש את מעמד הרבנות, והגיור הוא אחד מאמצעי הניגוח המשמשים למטרה זו. כמעט איננו שומעים דיון רציני על עצם מהותו של הגיור.

למעשה נוצרה כאן מציאות אבסורדית – בני-אדם שאינם שומרים תורה ומצוות ואינם בקיאים בענייני הלכה מביעים דעות נחרצות בעניין הגיור. הלוא כל מושג הגיור הוא מושג הלכתי-דתי – ממש כמו שמירת שבת, הנחת תפילין ודיני מקווה-טהרה. זה תחום סמכותם הבלעדי של אנשי הלכה. איך בכלל עולה על הדעת שמי שאינם מקבלים את סמכות ההלכה מנסים להתערב בעניין כזה?

תרמית גמורה

הטענה הנשמעת היא, שהרבנים צריכים להקל יותר את תהליך הגיור. טענה נחמדה, אך מדוע לא יטענו אותה על שמירת השבת? אולי צריך לחוץ על הרבנים שיתירו מעט מאיסורי השבת? גם הלכות כתיבת תפילין ומזוזות קשוחות מאוד, וגורמות לפסילת פרשיות בגלל אות אחת שלא נכתבה כהלכה; האין זה נימוק נכבד דיו לתבוע מהרבנים להקל בהלכות האלה?

אילו היו טוענים שאין צורך בגיור כדי להצטרף לעם היהודי, ושאפשר לעשות זאת בהליך אזרחי-חילוני – היה בטענה הזאת הרבה יותר יושר והגינות. ובאמת, רוב הפונים לגיור בימינו אינם עושים זאת מפני שנפשם משתוקקת להצטרף לברית שכרת הקב"ה עם אבותינו בהר-סיני. הלוא אין בדעתם לשנות את אורחות חייהם ולהתחיל לשמור שבת ולאכול כשר. למה אפוא לדחוף אותם להליך דתי של גיור, בשעה שהדת מהם והלאה?!

המדינה רשאית להעניק זכויות אזרח מלאות גם למי שאינו יהודי. היא החליטה להעלות לארץ מאות-אלפי גויים – שניתן להם את כל הזכויות האזרחיות, ושיחיו בתוכנו כשם שחיים כאן ערבים, בדווים, דרוזים וצ'ירקסים. אך באיזו זכות המדינה מנסה להתערב בעניין דתי טהור כמו הגיור וללחוץ על הרבנים שיגיירו בסיטונות, כאשר ברור שאין לגיור הזה כל ערך?!

שיהיה ברור: 'גיור' שאינו על-פי ההלכה – אינו גיור כלל וכלל. אין זה גיור סוג ב, או גיור בדיעבד, אלא תרמית גמורה, הונאה והתחזות. 'גר' כזה הוא גוי גמור, שאפשר למכור לו חמץ בפסח ולהשתמש בו כבגוי של שבת. ייתכן שהוא, בתמימותו, הולך שולל, ואינו יודע שגיורו חסר כל ערך, אבל אין זה משנה את המציאות – הוא נשאר לא-יהודי כשהיה.

אין זו עמדה 'מחמירה' או 'קיצונית'. זו עמדתה הבסיסית של דת-ישראל לדורותיה. אין כאן שום מרחב לפשרות ולגמישות. דווקא מפני שמדובר בעניין יסודי ומרכזי כל-כך – עצם הזהות היהודית – הגיור חייב להיות חד-משמעי, מובהק, נעלה מכל ספק.

הניחו לגיור

למרבה הצער, יש מי שכל העניין נראה להם הליך טכני-בירוקרטי. מבחינתם אפשר להעביר את מאות-אלפי הגויים האלה במסלול מהיר, להחתיים אותם על כמה טפסים ולקבוע שמהיום והלאה הם יהודים. לדאבון-הלב יש בתוכנו רבים שגם נישואי בניהם או ננותיהם ללא-יהודים (חס-ושלום) אינם נתפסים בעיניהם כאסון. הם בקושי מגדירים את עצמם יהודים, ואין לעובדה זו משמעות רבה מדיי בעולמם. אבל יש להם דעות נחרצות איך רבנים צריכים לגייר...

לעומתם, יש ברוך-השם יהודים רבים שהזהות היהודית יקרה להם. חשוב להם מאוד שבנם או בתם יינשאו ליהודים. אם המדינה תפקיע חלילה את הגיור מידי הרבנים הנאמנים להלכה ותהפוך אותו להליך נטול-ערך, יתחולל כאן אסון. יקומו ארגונים שינהלו ספרי-יוחסין משל עצמם, ולא צריך הרבה דמיון כדי להעריך את משמעותה החמורה של התפתחות כזאת ואת הקרע שיווצר בתוך העם היהודי. הניחו אפוא לגיור. השאירו את ענייני הדת וההלכה למי שמוסמכים לעסוק בהם.

(מתוך גליון שיחת השבוע)

ה'סוחר' הנדיב

שעת בוקר מאוחרת. אדמו"ר הרש"ב (רבי שלום-דובער) מליובאוויטש בא למז'יבוז' ונכנס אל בית-הכנסת של הבעל-שם-טוב. מרבית המתפללים כבר עזבו את בית-הכנסת, ולא נותרו בו אלא כמה אנשים שהתרכזו באחת מפינות הבית. כשהתקרב הרבי עוד, הבחין כי הללו מאזינים לדבריו של איש מופלג, בעל זקן לבן עבות ועיניים בורקות, שיושב ומדבר מתוך כבי תמרורים.

באותם ימים, בשנת תרנ"ח, ערך הרבי מסע מיוחד ברחבי רוסיה. הוא נסע להשתטח על אוהלי הקודש של גדולי החסידות: הבעש"ט - במז'יבוז'; המגיד ממזריטש - באניפולי; רבי אברהם המלאך - בפסטוב; רבי לוי-יצחק מברדצ'יב - בברדצ'יב; אדמו"ר הזקן - בהאדיץ; ואדמו"ר האמצעי - בנייעז'ין.

בהגיעו למז'יבוז' סר תחילה לבית-הכנסת, ושם ראה את הזקן הבוכה מתוך כאב רב. הוא שאל לזהותו ואמרו לו שזה ר' טוביה-לייב השמש. הוא היה נינו של ר' יוסף-צבי, שזכה לשמש בבית הבעש"ט בעשור האחרון לחייו, ואף זכה לברכת אריכות ימים ממנו, ולו לזרעו עד שלושה דורות.

כשהתעניין הרבי לסיבת בכיו של המשבש הזקן, נאמר לו כי הדבר קשור במעשה הרעוע של בית-הכנסת, הזקוק לשיפוץ בדחפיות. המתפללים הזקנים אין בכוחם לשאת בהוצאה זו, ואילו בעלי ההון בעיירה לא התעניינו כלל במצבו של בית-הכנסת, וכך היה הבניין מלא פגמים ועזובה.

הרבי עמד והקשיב לדברי ר' טוביה-לייב. הזקן דיבר על ביזיונו של יספר-התורה המופתי המוחזק בבית-הכנסת. "כל השנים היו מוציאים את ספר-התורה המיוחד הזה מארון-הקודש רק שלוש פעמים בשנה - ביהושענות, בשמיני-עצרת ובשמחת-תורה. עתה, לנוכח מצבו הקשה של בית-הכנסת, הגבאים מוציאים את ספר-התורה לתפילות גם בימות החול, כדי לעודד אורחים לעלות לתורה בספר-התורה הזה, בתקווה לעודדם לתרום כסף לשיפוץ בית-הכנסת. זה ביזיון לספר-התורה הקדוש", ייבב השמש הזקן.

הרבי ביקש לשמוע מפי ר' טוביה-לייב מהו יספר-התורה המופתי, והשמש נענה וסיפר:

בשנת תקי"ב הייתה עת צרה. מגפה קשה פשטה באזור והפילה חללים רבים. יהודי המקום פנו אל הבעש"ט בתחנונים, שיעורר רחמים עליהם

פרשת ויקהל: בפרשת ויקהל חוזרת התורה על המסופר בפרשיות הקודמות - על מלאכת עשיית המשכן כפי שציווה ה' למשה. למחרת יום הכיפורים כאשר ירד משה מהר סיני ובידו הלוחות השניים, הוא כינס את העם להורותו את סדר עשיית המשכן וכל כליו כפי שנצטווה. משה פותח בחובת שמירת השבת, להורות לישראל, כפי שגם הוא נצטווה בפרשת כי-תשא, כי עשיית המשכן אינה דוחה את קדושת השבת ואת איסור המלאכה ביום השביעי. משה פונה לבני ישראל בקריאה לתרום זהב, כסף, נחושת וכל יתר החומרים הדרושים לעשיית המשכן וכליו. הוא גם פונה לבעלי המלאכה המומחים להתנדב וליטול חלק פעיל בעבודה. התורה מתארת את התלהבותם של בני ישראל. גברים, נשים, כולם מתנדבים ומנדבים את כל אשר בביתם למלאכת הקודש.

על-פי ציווי ה', ממנה משה את בצלאל בן אורי בן חור משבט יהודה לראש בעלי המלאכה ולידו מינה את אהליאב בן אחיסמך משבט דן. הללו ניחנו בכישרונות מיוחדים למלאכות הנדרשות, ועם קבלת התפקיד מילאם ה' ברוח חכמה אלוקית לביצוע מושלם ומדוקדק של מקום השראת השכינה. בעלי המלאכה נקראים אל משה לטיול את החומרים הנדרשים. בינתיים ממשיכים התרומות לזרום, ובעלי המלאכה מבקשים משה להפסיק את זרם אספקת החומרים, כיוון שהכמויות עצומות ואין עוד צורך בכך. משה מעביר כרוז במחנה והעם חדל מלהביא את תרומותיו.

את יריעות המשכן עשו חכמי המלאכה מאריג שנטווה מחוט השזור מכמה מינים. האריגה הייתה מלאכת מחשבת ובה ארוגות דמויות שונות. המשכן שאורכו שלושים אמה (15-מטרים) ורוחבו עשר אמות (5-מטרים) עטוף מכל צדדיו ביריעות אלו. היריעות מחוברות זו לזו באמצעות קרסי זהב ולולאות. כמכסה עליון על המשכן יש להניח יריעות העשויות מעורות בעלי חיים.

מבנה המשכן נעשה מקרשים - עצי שיטים, אשר צופו בזהב. למשכן חלק פנימי הנקרא קודש הקודשים, שהוא המודש ביותר, שם מקומו של הארון ובו לוחות הברית. פרוכת הבדילה בין קודש הקדשים ובין ההיכל, את הפרוכת שלו על עמודי עץ מצופים זהב. גם בכניסה למשכן עשו מסך עשוי כמארג הפרוכת הפנימי ואף הוא תולה על עמודי עץ מצופים זהב.

בהיכל עמד השולחן, המיועד להניח עליו את "לחם הפנים". מגורת הזהב מקומה אף הוא בהיכל. מזבח הקטורת בנוסף למזבח העולה שעמד בחצר המשכן להקרבת הקורבנות, היה בתוך ההיכל מזבח קטן יותר מצופה זהב, שנועד להקטרת הקטורת.

בצלאל הכין את שמן המשחה המיועד לקדש את המשכן, את כליו ואת הכהונים, וכן את קטורת הסמים העשויה מאחד עשר סממנים. את כל אלו עשה על-פי המתכון שנתן ה' למשה כמפורט בפרשת תצווה.

מחוץ למשכן, בחצר העזרה, יש להציב מזבח עץ מצופה נחושת. זהו 'המזבח החיצוני' עליו יוקרבו הקורבנות.

לקידוש ידי הכהנים ורגליהם, עשה בצלאל כיוור נחושת הניצב על כן נחושת. לייצור הכיוור השתמשו בנדבת הנשים שהביאו את מראות הנחושת האישיות שלהן.

חצר המשכן המושך ימוקם בשטח שאורכו הכללי מאה אמות (כ-50 מטרים) ורוחבו חמישים אמות (כ-25 מטרים).

פרשת פקודי: פרשת פקודי המסיימת את ספר שמות, מסכמת גם את פרשיותיו האחרונות של הספר העוסקות במלאכת המשכן. משה רבנו, יחד עם אחיינו איתמר הכהן ועם ראשי צוות הקמה בצלאל ואהליאב, מונים את תרומות בני ישראל, מסכמים אותם ומשייכים אותן למלאכות השונות.

בני ישראל, ובראשם האומנים "חכמי הלב" סיימו את מלאכת כל מרכיבי המשכן. לאישור סופי ולהקמתו בפועל של אוהל מועד, הביאו את כל החלקים של המשכן ואת כל כליו, אל משה רבנו. משה שבע רצון מתוצאות המלאכה. הוא מברך את כל העוסקים במלאכת הקודש באומרו "יהי רצון שתשרה שכניה במעשה ידיכם".

בראש-חודש ניסן, כמעט שנה לצאתם של בני ישראל מארץ מצרים (בט"ו בניסן). משה רבנו מקים את המשכן ומציב את כל כליו במקום המיועד להם. עם הקמתו של המשכן נתמלא ייעודו "ושכנתי בתוכם", "וייכס הענן את אוהל מועד, וכבוד ה' מלא את המשכן". הימצאותו של הענן על המשכן, סימנה לבני ישראל את המשך חנייתם במקום. ובהעלות הענן מעל המשכן, ידעו ישראל כי עליהם לפרק את המשכן ואת מוהבה כולו ולצאת למסע נוסף בעקבות עמוד הענן.

ויתפלל בעדם, כי לא היה בית אשר לא נפגע.

אמר להם הבעש"ט: "בתפילת שמונה-עשרה אנו אומרים: 'יותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך'. והפירוש הוא, כי עבודת ישראל היא תמיד לרצון לפני ה'

הוחלט מיד להתחיל בכתיבת ספר-תורה מיוחד. ר' צבי, סופר הסת"ם של הבעש"ט, כתב את שתי היריעות הראשונות, ומיד, באורח פלא, נעצרה המגפה. גם מי שכבר חלו במחלה החלו להירפא. מאז נקרא הספר יספר-התורה המופתי".

השמש סיים את סיפורו. בינתיים הגיעה שעת תפילת מנחה והרבי עמד להתפלל. לאחריה, בעודו שרוי בתענית, פנה לטבול במקווה ומשם נסע אל ציונו של הבעש"ט. הוא שהה בציון עד שעת ערב. כשסיים שב לבית-הכנסת לתפילת ערבית, וביקש מאחד ממלווי, ר' בנימין ברלין, להתעניין ולחקור אצל השמש הזקן והגבאים מה עלות השיפוץ הדרוש לבית-הכנסת.

ר' בנימין דיווח לרבי כי הוגשו לגבאים שתי תכניות שיפוץ: האחת, שיפוץ בסיסי, שעלותו כשלוש-מאות רובל כסף; והשנייה, שיפוץ יסודי ומקיף, שעלותו כארבע-מאות וחמישים רובל כסף.

הרבי הסמך את ר' בנימין לומר להם, כי האישה הזה - הרבי - הוא סוחר מאזור מוגילוב, והוא מסכים לתת את כל הסכום הנחוץ לשיפוץ יסודי ומקיף של בית-הכנסת.

הרבי ביקש כי בתפילת שחרית של יום המחר יוציאו את ספר-התורה של הבעש"ט, ויכבדו אותו - את הרבי - בעלייה לתורה, בגלילה ובהבלשת המעיל. הוא גם ביקש שהתפילה תהיה בהשכמה, שהמניין יהיה מהזקנים דווקא, שיקפידו כי כוהן ולוי יעלו תחילה לתורה, וכי בשלושת הימים הראשונים לא ידע על כך איש מלבדם.

גבאי בית-הכנסת הסכימו לכל התנאים, והרבי נתן מיד מאתיים רובל כסף דמי קדימה. לקבלת יתרת הכסף מסר לגבאים את כתובת אחד מחסידיו. הוא ישב עם ר' טוביה לייב והזקנים בבית-הכנסת לאמירת 'לחיים' עד שעה מאוחרת.

באותו לילה ישן הרבי שעות מעטות בלבד, ובטרם עלה השחר כבר קם לעבודת הבורא. לאחר טבילה במקווה בא לבית-הכנסת, והתפילה והעלייה לתורה התקיימו כרצונו. עם סיום התפילה פנה שוב לבית-העלמין, לציונו הקדוש של הבעש"ט, ותיכף לאחר מכן נסע לתחנת הרכבת, להמשך מסעו.

קורא נכבד, אנו מקווים שאתה נהנה לקרוא את החומרים של גיליונות "לקראת שבת".
תן יד להפצת הגליון וצרף לרשימתינו גם את חבריך.